

Egyesületi küldöttség a selmeci szalamanderen

Az Országos Erdészeti Egyesület küldöttsége 2007. szeptember 7-én, a selmeci Óvárban a bányászok és kohászok csa-

patával közös koszorúzási ünnepséget tartott az 1848-as honvéd szobránál. Az egyesület nevében Schmotzer András al-

elnök és S. Nagy László, a Szeniorok Tanácsának elnöke helyezte el az erdészek tisztelgő koszorúját.

Az esti szalamanderen az OMBKE küldöttsége után vonult a soproni egyetemistákkal kiegészült erdészcsapat. A városházánál köszöntötte a főlvonulót a polgármester és kísérete. A küldöttségek a Bányász-, a Kohász- és az Erdész-himnusz eléneklésével tisztelegtek a város előjáróinak.

Szombaton délelőtt az OEE küldöttsége először az evangélikus temetőben nyugvó Szécsi Zsigmond magyar királyi erdőtanácsos, akadémiai tanár, majd a református temetőben Fekete Lajos főiskolai tanár, akadémikus sírhelyénél tartott megemlékezést és koszorúzást.

11 órára a küldöttségek vezetői a városházára voltak hivatalosak, ahol Pavol Balžanka polgármester adott fogadást a tiszteletükre. A polgármester pohárköszöntőjére az erdészek nevében Schmotzer András alelnök válaszolt.

Kép és szöveg: **Zétényi Zoltán**

Zathureczky Lajos (1923-2007)

Miskolcon a Mindszenti temetőben, 2007. augusztus 17-én 11 órakor felcsendülő Székelyhimnusz hangjai mellett kezdődött a 84 évet élt Zathureczky Lajos Bedő-díjas, aranyokleveles erdőmérnök, az

országosan ismert erdőművelő szakember temetése református szertartás szerint.

Erdély legerdősültebb vidékén, a Háromszék megyei Baróton született 1923. augusztus 7-én. A Trianon következtében kisebbségi sorsba került egyszerű szülőknek minden erőfeszítésére szüksége volt, hogy elkezdhesse gimnáziumi tanulmányait Segesváron, majd Sepsiszentgyörgyön, a híres Székely Mikó Kollégiumban leérettségizzen.

A csodálatos Erdővidék oltotta belé az erdő szeretetét és határozta meg pályaválasztását. Segítette ezt az is, hogy 1940. nyarán a második bécsi döntés Magyarországhoz csatolta szülőföldjét, így 1942. szeptemberében megkezdhetette tanulmányait Sopronban, a M. Kir. József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Erdőmérnöki Karán.

A világháborúval kapcsolatos megpróbáltatások, menekülések és szökések, a visszaállított országhatárral elválasztott szülők látogatása, a soproni életfeltételek önerőből történő kialakítása miatt késve fejezhette be tanulmányait és 1949-ben kapta meg erdőmérnöki oklevelét.

A Miskolci Erdőgazdasági Nemzeti Vállal-

at műszaki osztályán kezdte munkáját és a gyakori átszervezések következtében a beosztások széles skáláját járta végig. Volt erdőgondnok és üzemegységvezető, szakfelügyelő, fahasználati előadó és csoportvezető. Munkahelyének neve többször változott, de Ő töretlen lelkesedéssel végezte feladatait az összevonások következtében 70 143 ha állami és 12 939 ha közbirtokossági erdőt kezelő Keletbükki Állami Erdőgazdaságnál.

Szakmai képességének optimális kibontakozása akkor kezdődött, amikor 1962-ben megbízták az erdőművelési munkák irányításával, 1970-től pedig a 123 264 hektár erdővel gazdálkodó Borsodi Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság erdőművelési osztályvezetője lett.

Erdőművelő tevékenységét még fahasználati csoportvezetőként kezdte, amikor az ERTI-vel közösen elkezdtek a lillafüredi kísérleteket a vágásérett, feltáratlan bükkösökben. Abból indultak ki, hogy a fejlesztésnek a vágásjelöléstől a kitermelt faanyag rakodásáig terjedő teljes folyamatot érintenie kell. Az 1962. évi rendezvényen már művelőként értékelte, hogy az újlátvédelem szempontjából mi az optimális útsűrűség és a vágástéri feltáráshálózat hogyan befolyásolja a természetes felújítás területét és a rakodást.

E kísérletekről tartott színvonalas előadást egyesületünk 1968. évi miskolci vándorgyűlésén és a természetben mutatta be az intenzív vágástéri feltáráshálózattal vezetett vonalas felújítás eredményeit.

Ekkor vette át a szakma legmagasabb kitüntetését, a Bedő Albert Emlékérmet, aminek indoklásában az is szerepelt, hogy írá-

nyításával és tevékeny közreműködésével készültek el a Borsodi dombvidék, a Tornai karszt és a Bükk-hegység erdőgazdasági tájak erdőtelepítési, erdőfelújítási irányelvei és eljárásai.

Számos tanfolyam keretében bővítette az erdőművelésben dolgozók szakmai ismereteit, szerzője, társszerzője volt az új technológiákkal kapcsolatos szakkikkeknek, tanulmányoknak. Tudományosan megalapozott termőhely feltárással készítette elő a Cserehát földkopárjainak fásítását és rontott erdő átalakítását.

A gyakorlat, az oktatás és kutatás szakemberi számtalan bemutatón, tapasztalatcserén, az egyesületi szakosztályok kihelyezett ülésein, a Szelcepusztán rendezett egyetemi napokon ismerhették meg az elért eredményeket. A sikerek mellett azonban viharfelhők is gyülekeztek az ágazat felett, mert az erdőrendezés téves helyi irányelvei miatt szakmailag nem megalapozott üzemi tervi előírások születtek.

A vertikális integráció keretében szervezett Borsodi EFAG véghasználati keretszáma meghaladta a 300 ezer köbmétert és 11 000 hektár nevelővágás volt az előírás. A gazdaság fokozta a termeléseket, fejlesztette a fűrészipart, de az erdőművelés ezzel nem tudott lépést tartani. Nőtt a felújítási kötelezettség, de makktermés hiányában drasztikusan csökkent az eredményesség, nőtt az üres terület, a fedettség hiánya. Az aszály- és árvíz-károkat, a vadkár, a tölgyesek pusztulása csak tovább rontották a helyzetet.

Az erdőművelési osztály a véghasználatok korlátozásával, a csemeteremelés fejlesztésével, a gyérítések fokozásával akart segíteni az erdőfelújítás helyzetén, de ezzel

csökkent a fűrészipar eredményessége. Felügyelő bizottság és számtalan szerv vizsgálta a gazdálkodás nehézségeit, de a társasági bizottság csak 1985-ben állapította meg, hogy „súlyos gondok vannak az erdővagyon fenntartása terén...a borsodi dombvidéken és a tornai karszton nem lehet jövedelmező gazdálkodást folytatni.”

Lajos barátunk ezt már nem várta meg, 60. életévét betöltve 1983-ban nyugdíjba ment. Erdőművelő tevékenységét azonban a Bükk Nemzeti Park Igazgatóság erdészeti felügyelőjeként folytatta és neki is része volt a fenti megállapítások kialakításában. Tíz évig dolgozott ebben a munkakörben és kollégái mindig szívélyes barátsággal fogadták. Tudták, hogy segíteni fog az új üzemi keretszámok meghatározásában, az éves tervek összeállításában. Részt vett a miskolci helyi csoport rendezvényein, évtizedeken keresztül aktív tagja volt az erdőművelési szakosztálynak, majd a Szeniorok Tanácsának. Értékes javaslataival mindig segítette az aktuális kérdések megtárgyalását.

Eredményes munkáját tucatnyinál több vállalati és főhatósági kiváló dolgozó kitüntetés, Szocialista Munkáért érdemérem, Bedő-díj, Munka Érdemrend arany fokozata bizonyítja.

Szerettein kívül a szakma sok-sok közeli és távoli képviselője, barátok, fiatalok és öregek az Erdész-himnusz hangjai mellett kísérték utolsó útjára. A sárnál az ÉSZAK-ERDŐ Zrt. saját halottjaként Cserép János vezérigazgató mondott búcsúztatót. Felidézte volt munkatársának küzdelmes életét, töretlen lelkesedéssel végzett munkáját, erdőszeretetét. Külön kiemelte az erdei iskolában végzett tevékenységét, hogy a fiatal nemzedékekkel is megismertesse, megsegítse az erdőt, annak életét, csodáit. Emlekeztetett, hogy ne csak a többször kitüntetett, országosan ismert erdőmérnökök őrizzük meg emlékezetünkben, hanem azt a szakembert is, aki „áll egy csapat színes ruhás gyerek között, igazi otthonában, az erdő közepén és tanítja nekik a hitet, hogy az erdő örök”.

Isten Veled Lajos! Jó erdész, jó kolléga, jó barát voltál! Nyugodj békében!

Járasi Lőrinc

Új belépők:

Gulyás Zsolt et., Balassagyarmati HCs, Kaufmanné Pósa Piroska e.közép, Pápai HCs, Szántósiné Stefán Zsuzsa e.felső, Eger HCs, Takács Gábor e.felső, Miskolc HCs, Bagoly Balázs et. Szabolcs-Szatmár HCs, Lavetha Gábor et. Sárospatak HCs, Hódos Tamás et. Baja, Rácz Imre et. Zalaegerszeg HCs, Wengrin István e.felső, Szemler István e.felső, Tóth Károly, Tóth Károlyné, Ifj. Tóth Károly tanuló, Tóth Krisztina tanuló, Faggyas László e.közép, Faggyasné Wengrin Ágnes e.felső egyéni tagok, L. Horváth Csilla e.felső Kecskeméti HCs, Fácányi Ödön Bp. FVM HCs.

Bódig József (1934–2007)

2007. szeptember 12-én, 73 éves korában, az amerikai Colorado állambanbeli Fort Collins otthonában elhunyt Bódig József a Nyugat-Magyarországi Egyetem díszdoktora.

1934. január 20-án született Göncön. Szakmunkásként kezdett el dolgozni a Diósgyőri Acélműveknél. Munka mellett leérettségizett és felvételt nyert a soproni Erdőmérnöki Főiskolára. Az 1956-os forradalom után Kanadában a British Columbia Egyetemen fejezte be tanulmányait 1959-ben. Ezt követően doktori fokozatot szerzett a Washington Egyetemen. 1963-tól a Colorado Állami Egyetemen az Erdészeti és Faipari Tanszéken oktatott fa mechanikát, faszervezet tervezést, ragasztást és felületkezelést. Később ennek a tanszéknek lett a vezetője. Több mint 160 publikációja és több könyve jelent meg. Ezek közül legjelentősebb Benjamin A. Jaynevel közösen írt világszerte ma is használt „Mechanics of Wood and Wood Composites” c. szakkönyve. 1989-ben nyugdíjba vonult az egyetemről és vezetője lett az általa korábban megalapított EDM kutató, fejlesztő és szolgáltató cégnek. Fő tevékenységük a faszervezetek tervezése, felügyelete és roncsolásmentes vizsgálata. 2004-ben az amerikai faipari társaság a famechanika területén kifejtett munkássága alapján életmű díjjal tüntette ki. Közel 20 évig a Colorado Állami Egyetem foci edzője volt. Szabad idejében szívesen kertészkedett és horgászott.

Intenzív kapcsolatokat ápolt a Nyugat-Magyarországi Egyetemmel és jogelődjeivel. Együttműködött soproni oktatókkal, többen hosszabb-rövidebb ideig kutathattak az általa vezetett coloradoi tanszéken. Rendszeresen hazalátogatott és előadásokat tartva tette élővé a két egyetem kapcsolatát. Ezt a tevékenységét ismerte el az Erdészeti és Faipari Egyetem, amikor díszdoktorrá fogadta. Nyugdíjba vonulása után is fenntartotta a szoros kapcsolatot. Támogatta a Sopronban megalakított roncsolásmentes faanyagvizsgáló laboratóriumot, gyorsulásérzékelőket és erősítőket ajándékozott a kutatómunkánk támogatására. A háttérből elektromos levelek sokaságával irányította 1994-ben az első Európai Roncsolásmentes Faanyagvizsgáló Konferencia, 2000-ben a 12. Nemzetközi Roncsolásmentes Faanyagvizsgáló Konferencia megszervezését Sopronban. Mindkét esetben a konferencia nyitóelőadását ő tartotta. Személyének volt köszönhető, hogy mindkét konferencián 100-nál több résztvevőt fogadhattunk. Cikkeink lektorálásával szakmai tanácsokkal segítette a laboratóriumunk munkáját. Halála nagy veszteség. A Nyugat-Magyarországi Egyetem, a Faipari Mérnöki Kar emléket megőrizi, és ezt úgy is kifejezi, hogy a Fa és Papírtechnológiák Intézet keretein belül működő Roncsolásmentes Faanyagvizsgáló Laboratóriumot Bódig Józsefről nevezi el.

Temetése római katolikus szertartás szerint történt, utolsó útjára felesége Verna, 3 gyermeke, 5 unokája és sok-sok kollégája tisztelője kísérte el.

(Divós Ferenc)

Nyugat-Magyarországi Egyetem
Faipari Mérnöki Kar
Kari Tanács részére

Alapítványi hírek

Az Erdészcsillag Alapítvány Kuratóriuma 2007. október 2-i ülésén tárgyalta a 2007. évi szociális segélykérelmeket. A pályázati felhívásra összesen 19 fő segélykérelme érkezett, melyből 16 fő részesül 20.000.- 80.000.- Ft támogatásban.

Gémesi József
a Kuratórium elnöke

Az Országos Erdészeti Egyesület (Adószám: 19815905-2-41) 2006-ban az SZJA 1%-ából kapott 1.356.763- Ft-ot az alábbiak szerint használta fel:
– az Erdészcsillag Alapítvány részére 814.058,- Ft-ot utalt át,
– 542.705,- Ft-ot működési célokra.

Köszönjük tagtársaink és támogatóink felajánlását!

Dr. Pethő József
elnök

Az Erdészcsillag Alapítvány (Adószám: 18104927-1-41) 2006-ban összesen: 1.145.000,- Ft-ot használt fel szociális segélyek kifizetésére, melynek pénzügyi forrásai: az Erdészcsillag Alapítvány SZJA 1%-ból kapott 633.784,- Ft, valamint az Alapítvány saját tartaléka 511.216,- Ft.

40 fő kérelme érkezett be, segélyben 39 fő részesült 20.000- 40.000,- Ft között.

Köszönjük támogatóink felajánlását.

Gémesi József
a Kuratórium elnöke